

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **B. B.**, zast. Mgr. Antonínem Novákem, advokátem, se sídlem Pavelčákova 6/11, Olomouc, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 11. 2009, č. j. 18 Cad 192/2007 - 81,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 6. 8. 2007, č. X, žalovaná přiznala žalobkyni od 1. 1. 2006 starobní důchod podle § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a podle čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ve výši 2869 Kč měsíčně s tím, že od ledna 2007 se zvyšuje na 3035 Kč. V odůvodnění žalovaná uvedla, že pro výši důchodu žalobkyni započítala dobu pojištění v českém důchodovém pojištění 4748 dní a dobu pojištění ve slovenském důchodovém pojištění 11 080 dní; nárok na starobní důchod žalobkyni vznikl pouze s přihlédnutím ke slovenským dobám pojištění. Žalovaná postupovala podle čl. 46 odst. 2 zmíněného nařízení a základní i procentní výměru důchodu stanovila v poměru délky dob pojištění získaných podle českých právních předpisů k celkové době pojištění získané ve všech členských státech.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 26. 6. 2008, č. j. 18 Cad 192/2007 - 29, předmětné rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Rozsudkem ze dne 16. 6. 2009, č. j. 4 Ads 152/2008 - 69, Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalované rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že ke dni rozdělení ČSFR žalobkyně pracovala u Správy přepravních tržeb Bratislava. O tom svědčí její evidenční list důchodového zabezpečení za dobu od 1. 1. 1990 do 31. 12. 1992, který byl vyhotoven dne 25. 1. 1993 a opatřen razítkem organizace „Československé státní dráhy, Správa přepravních tržeb, Riaditeľstvo Bratislava, 813 61 Bratislava, Klemensova 8“. Tuto adresu je podle čl. 15 odst. 1 Správního ujednání nutno pokládat za sídlo zaměstnavatele na území Slovenské republiky. Dobu pojištění žalobkyně získanou přede dnem rozdělení ČSFR je tedy ve smyslu čl. 20 odst. 1 Smlouvy o sociálním zabezpečení zapotřebí považovat za slovenskou dobu pojištění. Za toto období ostatně přiznal žalobkyni starobní důchod také slovenský nositel důchodového pojištění, jak vyplývá z rozhodnutí Sociální pojišťovny ze dne 24. 8. 2006, č. X. Nejvyšší správní soud svým právním

názorem zavázal krajský soud k tomu, aby v mezích žalobních bodů znovu přezkoumal rozhodnutí žalované vycházející přitom ze závěru, že zaměstnavatel žalobkyně měl ke dni 31. 12. 1992 sídlo na území dnešní Slovenské republiky, a aby posoudil, zda na projednávanou věc dopadají žalobkyní zmiňované nálezy Ústavního soudu.

Krajský soud v Ostravě poté rozsudkem ze dne 12. 11. 2009, č. j. 18 Cad 192/2007 - 81, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění soud citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že je výše uvedenými závěry vázán, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl. Za situace, kdy je nutno dobu pojištění žalobkyně získanou přede dnem rozdělení České a Slovenské federativní republiky považovat za slovenskou dobu pojištění, postupovala žalovaná správně podle čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a podle § 29 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, když vycházela z toho, že pro výši starobního důchodu žalobkyně byla započtena doba pojištění v českém důchodovém pojištění toliko v rozsahu 4748 dnů a ve slovenském důchodovém pojištění 11 080 dnů. Žalovaná tak stanovila výši základní a procentní výměry důchodu v částce odpovídající poměru délky těchto dob pojištění. K nálezům Ústavního soudu, na něž žalobkyně poukazovala (nálezy sp. zn. II. ÚS 405/02, sp. zn. IV. ÚS 158/04, sp. zn. III. ÚS 252/04 a sp. zn. Pl. ÚS 4/06), soud podotkl, že se týkají jiných rozhodných skutkových okolností, konkrétně uplatňování důchodových nároků se zřetelem k udělení českého státního občanství.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítala, že krajský soud zcela nesprávně, ovšem jsa vázán rozsudkem Nejvyššího správního soudu, vyřešil otázku, na území kterého státu měl sídlo zaměstnavatel stěžovatelky. Stěžovatelka zopakovala názor Nejvyššího správního soudu, který krajský soud převzal, a označila jej za chybný. Skutečnost, že na něm Nejvyšší správní soud setrvává, je podle stěžovatelky zarážející. Stěžovatelka dále namítala, že čl. 20 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení i čl. 15 správního ujednání hovoří o sídlu zaměstnavatele. Poukázala na ustanovení § 8 zákoníku práce, ze kterého podle ní plyne, že organizační jednotka organizace mohla být zaměstnavatelem za předpokladu, že tak stanovil zvláštní předpis; takový předpis však neexistoval, a proto nemohly organizační složky Československých státních drah vystupovat v pracovněprávních vztazích vlastním jménem. Stěžovatelka podotkla, že krajskému soudu nelze vyčítat, že přijal chybný právní názor Nejvyššího správního soudu. Konstatovala, že krajský soud ignoroval nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/06, sp. zn. IV. ÚS 301/05 a sp. zn. I. ÚS 1375/07. Z těchto nálezů citovala, zdůraznila, že dopadají i na projednávanou věc a krajský soud je nerespektoval. Stěžovatelka na závěr apelovala na Nejvyšší správní soud, aby neprodleně zanechal svého jednání, které nepřispívá k důvěře občanů ve výkon státní moci ze strany nejvyšších soudních orgánů. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je nepřijatelná.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), *kasační stížnost je dále nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*

Citované ustanovení přesně odpovídá situaci, která nastala v této věci. Krajský soud v Ostravě totiž předchozím rozsudkem ze dne 26. 6. 2008, č. j. 18 Cad 192/2007 - 29, rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud tento rozsudek svým rozsudkem ze dne 16. 6. 2009, č. j. 4 Ads 152/2008 - 69, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud svým právním názorem zavázal krajský soud k tomu, aby v mezích žalobních bodů znovu přezkoumal rozhodnutí žalované vycházející přitom ze závěru, že zaměstnavatel žalobkyně měl ke dni 31. 12. 1992 sídlo na území dnešní Slovenské republiky, a aby posoudil, zda na projednávanou věc dopadají žalobkyní zmiňované nálezy Ústavního soudu.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost směřuje proti meritornímu rozhodnutí (rozsudku), jímž krajský soud rozhodl znovu poté, kdy jeho předchozí meritorní rozhodnutí (rozsudek) Nejvyšší správní soud zrušil, a stěžovatelka v kasační stížnosti nenamítá, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, je podaná kasační stížnost nepřijatelná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

Krajský soud se v napadeném rozsudku řídil závazným právním názorem zdejšího soudu, který převzal do odůvodnění svého rozhodnutí. Kasační stížnost stěžovatelky tak představuje de facto polemiku s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem. Právě na tyto případy dopadá citované ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., jehož účelem je, aby Nejvyšší správní soud nemusel znovu opakovat své závěry, které již jednou vyslovil a jimiž se krajský soud řídil.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřijatelný.*

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 11. 2009, č. j. 18 Cad 192/2007 - 81, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba (zde kasační stížnost) odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. června 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu